

Itzulera

Sekula ez zuen pentsatuko Pello han ikusiko zue-
nik. Ez zuen haren berririk izan bi hilabetea. Be-
rak egin zuen ospa egun batetik bestera eta azal-
penik eman gabe. Heriorik ez, baina utzi zion
orbaina ustekabeko ihesaldiak, memorian.

Bizitzari ostutako sei hilabete izan ziren elkarrekin
eman zituztenak. «Lapurrak gara!», esan ohi zion gero
iheslari izango zenak. Mundutik bereizita, errealtateari
zukurik gozoena xurgatu zioten bi bizkarroi izan ziren.
Bata bestearen gorputzera itsatsita, biak zirkunstantziei
eztena sartuta. «*Pura vida!*», xuxurlatzen zion belarrira
Pellori errealtate gorizko mokadu artean. Berak irakatsi
zion Pellori hegalekin itua marrazten, irudikatzen. «*Ar-
tistak gara!*», oihukatzen zuten. Berak hezi zuen gorputz
arrotzera iristeko artean, gorputz-adarrak non pausatu
eta nola mugitu teknika huts bihurtzen. Errealtatea bere
mesedetara makurtzen; itua erdi-erdian zulatuko zuen
eztena gezi bihurtzen. Irakasle ona izan zen. Ikasleak ihes
egin zion arte.

Barraren bazter batean zekusan orain; lokaleko ate bi-
koitz opakutik gertuen zegoen izkinan mugikorra lagun,
ilunpeak ikusezin bihurtua zuen banketa gorrian eserita.
Halako toki batera lehen aldiz, eta bakarrik, sartu den
ororen jokabide bera zen iheslari bihurtutako lapurra-
rena. Argi eskasia zen dekorazio irizpide. «Hala izaten da,
baina atzera pasatzen garenean, beste kontu bat da»,
esana zion elkarrekin egin zuten denboran. Pelloren baz-
terra baino toki ilunagorik ez zen lokalean, bistara ez
behintzat. Gin-tonica zeukan aurrez aurre.

- Inoiz baino eleganteago zaude... -xuxurlatu zion be-
larrarian ia kosk eginez.

Ezusteko keinu behartua egin zuen Pellok.

- Ane... zu... zu hemen? -baldar galdetu zion.

Txat elkarriketa itxi eta mugikorra presaka lokartu
zuen. Norekin ari zen ez zuen ikusi Anek. Ez zuen jakin-
min imintziorik egin. Aurrean zeukan Pello, bi hilabete-
ren ondoren. Lokal hartan. Etxean jotatzen zuen, kon-
trarioak ez.

- Badakizu ohiko bezero naizela halako tokietan -irri-
barre maltzurrez erantzun zuen-. Mesede egiten dio al-
kandorak zure gorputzaren harmoniari. Askok desiratu

Ilustrazioa: Kristina Fernandez

Mikel Artola

dute bertan pentagrama aldrebesak idaztea...

- Musikari on gutxi dago gure herrian, ordea -moztu zion boteprontoan.

- Musikariak onak direnean ere, ikusleek alde egiten dute -begirada Pelloren begietatik baztertu gabe bota zuen dejada Anek.

Tantoa berea izan zen. Hizketaldia desbideratu zuen Pellok, edaria ihesbide.

- Zerbait hartu nahi duzu?

- Zu edaten ari zaren gauza berbera, betiko moduan.

- Gin-tonic bat orduan? Ez dut oroitzen gustuko ote zenuen -zalanza keinua zirudienaz lagundu zuen aipua.

- Gustuko nuen -begiak kliskatu gabe Anek... oraindik ere gustuko dut.

Beste aulki gorria hartu eta aurrean eseri zitzaion. Segidan. Pellok sentitu zuen bien belaunek bat egin zutela. Ahokatzeko bidean ere nabaritu zituen. Aneren gona motz gorriak onartzen zuen halakorik, galtzerdi ilunek bilatu egiten zuten. Aulkiaren behealdean pausatatu zizkion orratz-takoidun zapata beltzak. Gauzatu zuen ahokatzeta. Ez zuen ezer esan Pellok. Tragoa eskatu zuen.

- Guregatik! -ospatu zuen Anek.

Hain kartsu izan gabe, onartu egin zuen toparako deia Pellok.

- Guregatik...

Izotzak ezpainak erre artean edan zuen Pellok. Zain zuen Aneren begirada berea edalontzitik baztertu zuenean. Begi-bikoa goxoa, betiko moduan. Baita zirikatzailea ere. Gizona ahaleaginean bai, baina pultsioak nola gauzatu ezin asmatuan ikustea gustatzen zitzaion Aneri. Bera hurbildu zitzaion hondartzan, ilunabar gorrian, hirugarrenez elkar begiratu zutenean; hark obeditu egin zuen Anek, dagoeneko toalla okupatuan, iluntzeraino geratu behar zutela inposatu zionean. Bera sartu zen probalekuan Pello galtzak probatzen ari zenean; honek utzi egin zion galtzak janzten eta eranzten. Mendietako eta basoetako puntu bakarti aproposak aukeratzen ere berak irakatsi

zion; abentura jostalari eta lizun bihurtu zuen harrapatua izateko beldurra Pellok. Hiruko jolasetan ere behin baino gehiagotan aritu ziren, beti Aneren lagunekin, neskekin. Pellok ez zuen inoiz egin lehen urratsa; ezetzik eman ez bazuen ere. Beti arrastoan sartuta. Desagertu zen arte.

Itzuliko zela konbentziturata zegoen Ane. Berak gustuko zituen lokal horietako batean ari zen ematen bueltarako lehen urratsa. Ezustean izanagatik ere, betiko Pellorekin egin zuen topo. Aurrez aurre jarri zitzaion.

- Txikira edo handira jokatuko dugu? -galdetu zion Anek.

- Ez dakit...

- Nik badakit.

- Zuk beti jakin izan duzu.

- Bai.

- ...eta zer egin behar dugu?

- Hartu edalontzia.

Anek berea hartu eta ezker eskua eskaini zion itzuli-berriri. Honek heldu egin zuen, protestatu gabe. Argi gorritan murgildu ziren babesleku izandako iluntasuna atzean utziz. Pasillo sigi-sagatsuan aurrera egin ahal, gero eta argiago, eta ozenago, entzun zituzten gizon-ema-kumeen zurrumurru, hasperen eta oihiak. Ez zen arras totik atera Pello. Ongi helduta zeukan Anek.

Idazleari buruz...

Mikel Artola Oiartzunen jaioa da. Familia arrunt batean jaioa, bizitza arrunta darama. Ezohikoa du, zerbait izatekotan, bizitza ulertzera bultzatzen duen grina, eta ulertu nahi horrek darama eza-gutu uste duena kontatzera. Batzuetan, zuzen eta besteetan, oker. Pertsona arruntak bezala, ahal duena egiten du.